

Fisken har jo Ingen. Det forekommer mig heller ikke, at der fra Rysterne Side kunde være noget Saadant at befrygte, som der blev gjort gjældende af det ærede Medlem fra Skjelskør (Holstein-Holsteinborg), at Tilstanden skulde blive værre, end den er nu, med Hensyn til at Fiskerne gaa i Land; tværtimod, jeg skulde antage, at den bliver bedre, thi netop nu, hvor Fiskerne ingen Steder have Ret til at gaa i Land, er det, at man risikerer disse Strandhugst, som ere blevne beskrevne. Naar de blive stillede saaledes, at de opnaa lovlig Ret til Afgang paa saadanne bestemte Steder, bortfalder jo aldeles væsentlig den Interesse, de have i at genere Eierne paa Steder, hvor de Jugenting have at bestille. Jeg tror derfor, at Forholdene vilde stille sig langt bedre, end de ere nu, hvis saadanne Lovbestemmelser som de foreslaede vedtages, og jeg skal derfor anbefale det høie Thing at vedtage de af Udvalget i denne Retning stillede Vædringsforslag.

Sage: Det er blot et Par korte Bemærkninger, jeg vil gjøre imod de Indvendinger, der ere blevne fremskret mod mine Udtalelser om § 6. Det ærede Medlem fra Thisted (Sagd) synes virkelig at lægge noget helt Andet ind i det Forslag, end der ligger. Det forekommer mig, at det ærede Medlem gaar ud fra, at netop de Rysttrækninger, som man bearbejder, anlægger Døsseringer paa o. s. v. o. s. v. ere dem, der i saa Henseende blive tagne i Brug, og at det netop er de stedlige Fiskere, der vilde blive afskæret, naar de have oparbejdet deres Fiskepladser eller anlagt gode Tørrepladser. Det er en fuldstændig Misforstaaelse. Saaledes som det er begrændset her, hvor Magten er lagt i de stedlige Autoriteters Hænder, og hvor det udtrykkelig er sagt, at Rysterne — og dertil høre jo Fiskerne, for saa vidt de bebo Fiskeriet — i ingen Henseende maa generes, forulempes eller hindres i Besiddelsen af sin Eiendom, er der netop givet Anvisning paa affidsliggende Steder, hvor de netop ikke kunne fortrædige de lokale Eier eller Brugere. Hvad det Spørgsmaal angaar, som det ærede Medlem fra Skjelskør (Holstein-Holsteinborg) fremhævede om, at fremmede danske Fiskere vare Røvere, naar de nærmede sig andre danske Ryster, vil jeg bestemt hævde, og dertil skal jeg indskrænke mig, at det saa langt fra er Røveri — selvsølgelig naar de ikke tage Hyttefadene med — at alle Bestræbelser i de sidste Decennier baade fra Lovgivningsmagten, Regjeringens og Fiskeriforbundenes Side netop gaa i Retning af at

faae dem til at søge hen til Rysterne ved det aabne Hav og altsaa til Fiskepladser, som ikke ligge nær ved deres Bopæl. Naar der spørges om Eiendomsretten og dens Ukrænkelighed, er det jo et Thema, der kan tales om i Uger og Maanedes, ligesom der er skrevet Bøger derom, men rent praktisk jet tror jeg ikke, man kan benegte, at der er taget alle tænkelige Maatager, som jeg før nævnte, og som jeg ikke skal gjentage. Man vil erindre, hvorledes man er stillet i andre Henseender lige overfor andre Myndigheder, og hvor lidt Eiendomsrettens Princip respekteres fra Statens Side. Alle Eiendomsbesiddere i Kjøbenhavns Amt maa finde sig i, at militære Kommandoer ride over deres Marker, kjøre Kanoner og o. s. v. Men Militærvæsenet er jo i det Offentliges Interesse, og Amtets Beboere maa derfor finde sig i den hensynsløse Optreden fra anden Side, saa kunne de jo bagefter sige, hvad Stade de have lidt. De Arbejder, han har foretaget paa sin Mark, og den Kjerlighed, han har til sine Plantninger, bliver der ikke taget Spor af Hensyn til, her er der først og fremmest Tale om Samfundets almindelige Tarv. Jeg paastaar selvsølgelig ikke, at Fiskernes Interesse kan stilles paa samme Standpunkt som Samfundets centrale Interesser, hvortil Militærvæsenet hører — jeg er i saa Henseende næppe enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (B. Holm) — og der er selvsølgelig Forskjel, men jeg beder Dem erindre, hvilken uimaadelig Forskjel der paa den anden Side er paa det Forslag, der her foreligger og saa den totale Opgivelse af Eiendomsretten, der finder Sted lige overfor Militæretaten. Jeg vil slutte med at sige, at lige saa vist det at være Eiendomsbesidder har sin væsentligste Interesse og Tillokkelse netop i Uafhængigheden, lige saa vist forekommer det mig, at Eiendomsbesidderne skulle være varsomme med at hævde saadanne Rettigheder, som i deres inderste Rod vilde krænke andre Samfundsklassers Uafhængighed, og Fiskerne ere netop henviste til en saadan Levemaade, at de ere fuldstændig afhængige af Andre, naar Statsmagten ikke vil, forsigtig og maadholdent, anvise dem den Plads paa Strandbredden, naar de absolut have Brug derfor. Derfor, netop i Kraft af det Princip, som jeg hævder for Eiendomsbesidderne, vil jeg forsvare dette Forslag.

Müller: I Anledning af de Bemærkninger, der ere faldne fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (E. J. Larsen) om Fiskeriet paa Færøerne og det